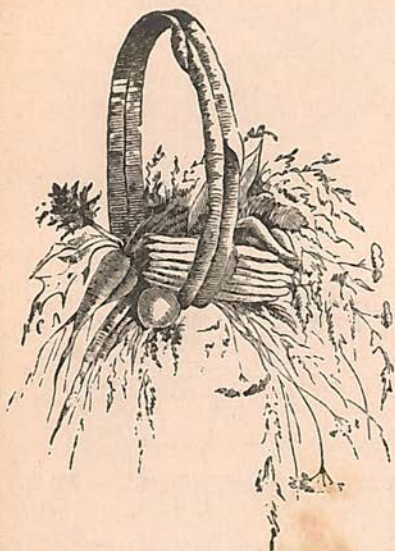

„Синко, мъчно ми стана за това, което ти се е случило, но ти види се не си знаелъ, че лъжецътъ, когато казва даже истината, никой му не вѣрва“.

ПРѢЗЪ ЗИМАТА.

ще първиятъ снѣгъ не бѣ се стопилъ и захвана да вали новъ. Той валѣ прѣзъ цѣлата нощъ и затрупа всичко. На разсъмване прѣстана, но захвана да духа силенъ студень вѣтъръ. Никой не смѣеше да излѣзе и всички стояха въ топлитѣ стаи. Ако нѣкой имаше работа, той увитъ

добрѣ, бързаше по-скоро да измине улицата и да се скрие. Всичко се бѣ скрило . . Ни птичета можешъ видѣ, ни домашни животни, ни нищо! . . . Полето бѣ запустѣло. Слѣдъ обѣдъ вѣтърътъ прѣстана, небето се изясни и съ голѣмъ блѣсъкъ се показа слънцето. Птичкитѣ се събудиха и захванаха да прѣхвъркатъ. Хората почнаха работа. Топлото слънце разбуди всички . . .

Но вълцитѣ плашатъ ли се отъ студътъ? Не . . . тѣ събрани по нѣколко, кръстосватъ полето и търсятъ плячка. Изгладнѣли, омършавѣли нападатъ на всичко, каквото имъ се изпрѣчи. Отиватъ въ селата и задигатъ, овци, кози и др. домашни животни. Никой не може да